

De undertegnende, delegatene fra Republikken Albania, Republikken Argentina, Australia, Republikken Østerrike, Kongeriket Belgia, Forbundsrepublikken Brasil, Republikken Bulgaria, Canada, Folkerepublikken Kina, Republikken Chile, Den tsjekkiske republikk, Republikken Kroatia, Kongeriket Danmark, Republikken Ecuador, Den arabiske republikken Egypt, Republikken Estland, Det Europeiske Fellesskap, Republikken Finland, Den tidligere Jugoslaviske republikken Makedonia, Republikken Frankrike, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Hellas, Republikken Ungarn, Irland, Staten Israel, Republikken Italia, Japan, Det hasjimitiske kongeriket Jordan, Republikken Korea, Republikken Latvia, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxemburg, Malaysia, De forente stater Mexico, Fyrstedømmet Monaco, Kongeriket Marokko, Kongeriket Nederland, New Zealand, Kongeriket Norge, Republikken Peru, Republikken Polen, Republikken Portugal, Romania, Den russiske føderasjon, Republikken Serbia, Den slovakiske republikk, Republikken Slovenia, Republikken Sør-Afrika, Kongeriket Spania, Den demokratiske sosialistiske republikken Sri Lanka, Kongeriket Sverige, Det sveitsiske edsforbund, Ukraina, Det forente kongeriket Storbritannia og Nord-Irland, De forente stater, Republikken Uruguay og Republikken Venezuela, medlemsstater så vel som representantene av representantene fra Den demokratiske folkerepublikk Algerie, Burkina Faso, Republikken Colombia, Republikken Costa Rica, Den dominikanske republikk, Republikken El Salvador, Republikken Guatemala, Republikken Haiti, Vatikanstaten, Republikken India, Republikken Indonesia, Den islamske republikken Iran, Republikken Filippinene og Den sosialistiske republikken Vietnam, som deltok som observatører, møttes i Haag fra 5. til 23. november 2007 etter invitasjon fra Nederlands regjering, i den tjueførste sesjonen av Haag konferansen for internasjonal privatrett.

Etter rådslagningene nedfelt i møteprotokollen, har de vedtatt –

A Følgende konvensjon -

KONVENSJON OM INTERNASJONAL INNKREVIING AV BARNEBIDRAG OG ANDRE FORMER FOR UNDERHOLD TIL FAMILIE

Statene som har undertegnet denne konvensjonen,

Med ønske om å forbedre samarbeidet mellom stater når det gjelder internasjonal innkreving av barnebidrag og andre former for underhold til familie,

Som er oppmerksomme på behovet for prosedyrer som gir resultater og som er tilgjengelige, raske, effektive, kostnadseffektive, fleksible og rettferdige,

Som ønsker å videreføre de beste trekkene ved de eksisterende Haag-konvensjonene og andre internasjonale instrumenter, særlig *De forente nasjoners konvensjon om innføring av underholdsbidrag i utlandet* av 20. juni 1956,

Som etterstreber å utnytte teknologiske fremskritt og å skape et fleksibelt system som kan fortsette å utvikle seg etter hvert som behov forandrer seg og teknologisk utvikling skaper nye muligheter.

Som tar i betraktning, i samsvar med artiklene 3 og 27 i *De forente nasjoners konvensjon om barnets rettigheter* av 20. november 1989, at,

- i alle avgjørelser som gjelder barn, skal hensynet til barnets beste være det hensyn som veier tyngst,
- alle barn har rett til en levestandard, som fremmer barnets fysiske, psykiske, åndelige og sosiale utvikling,
- foreldrene eller andre som har omsorgen for barnet har, innenfor sine ressurser og økonomiske evne, hovedansvaret for å trygge de levevilkår som er nødvendige for barnets utvikling,
- stater skal iverksette alle tilbørlige tiltak, inkludert å inngå internasjonale avtaler, for å sikre innkreving av underholdsbidrag til barnet fra foreldre eller andre ansvarlige personer, særlig når disse personene bor i en annen stat enn barnet,

Har besluttet å inngå denne konvensjonen og har blitt enige om følgende bestemmelser –

KAPITTEL I – FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINISJONER

Artikkel 1 Formål

Formålet med denne konvensjonen er å sørge for effektiv internasjonal innkreving av barnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familie, spesielt ved å –

- a) etablere et omfattende system av samarbeid mellom myndighetene i de kontraherende statene;
- b) gi adgang til å søke om fastsettelse av underholdsbidrag;

- c) sørge for anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om underholdsbidrag, og
- d) kreve effektive tiltak for rask innkreving av avgjørelser om underholdsbidrag.

Artikkel 2 Anvendelsesområde

1. Denne konvensjonen får anvendelse –

- a) på underholdsforpliktelser på grunn av et foreldre-barn forhold til personer under 21 år;
- b) på anerkjennelse og fullbyrding eller fullbyrding av en avgjørelse om ektefellebidrag når søknaden er framsatt sammen med ett krav som omfattes av bokstav a); og
- c) med unntak av kapittel II og III, på ektefellebidrag.

2. Enhver kontraherende stat kan, i samsvar med artikkel 62, reservere retten til å begrense konvensjonens anvendelsesområde i 1. ledd, bokstav a), til personer under 18 år. En kontraherende stat som foretar en slik reservasjon, kan da heller ikke søke om bidrag til personer over 18 år.

3. Enhver kontraherende stat kan, i samsvar med artikkel 63, erklære at den vil gi hele eller deler av konvensjonen anvendelse for enhver underholdsforpliktelse på grunn av familieforhold, foreldreskap, ekteskap eller samboerskap, herunder særlig forpliktelser i forhold til sårbare personer. Enhver slik erklæring etablerer forpliktelser mellom to kontraherende stater bare så langt erklæringene dekker den samme underholdsforpliktelsen og de samme delene av konvensjonen.

4. Bestemmelsene i denne konvensjonen får anvendelse for barn, uten hensyn til foreldrenes status med hensyn til ekteskap.

Artikkel 3 Definisjoner

Med hensyn til denne konvensjonen menes –

- a) med ”kreditor”, en person som har til gode eller påstås å ha til gode underholdsbidrag;
- b) med ”debitor”, en person som skylder eller påstås å skyldes underholdsbidrag;
- c) med ”rettshjelp”, den bistand som er nødvendig for å gjøre det mulig for søkere å få kunnskap om og gjøre sine rettigheter gjeldende, og sikre at søknader blir fullstendig og effektivt behandlet i den anmodete staten. Midlene som tas i bruk for å sørge for slik assistanse kan inkludere, når det er nødvendig, juridisk rådgivning, bistand med å få en sak forelagt for en myndighet, juridisk representasjon og unntak fra kostnader ved behandlingen;
- d) med ”skriftlig avtale”, en avtale opptegnet i ethvert medium hvor innholdet er tilgjengelig for etterprøving;
- e) med ”bidragsavtale”, en skriftlig avtale angående betaling av underholdsbidrag –
 - i) som formelt er blitt nedtegnet eller registrert som et autentisk instrument av en kompetent myndighet; eller
 - ii) hvis ekthet er blitt bekreftet av, eller er inngått med, registrert hos eller anmeldt ved, en kompetent myndighet;og kan være gjenstand for revurdering og endring av en kompetent myndighet;
- f) med ”sårbar person”, en person som grunnet svekkelse eller mangler ved hans eller hennes fysiske eller psykiske evner ikke er i stand til å forsørge seg selv.

KAPITTEL II – ADMINISTRATIVT SAMARBEID

Artikkel 4 Oppnevning av sentralmyndigheter

1. En kontraherende stat skal oppnevne en sentralmyndighet til å utføre pliktene som konvensjonen pålegger en slik myndighet.

2. Føderale stater, stater som har mer enn ett rettssystem eller stater som har selvstyrte territoriale enheter, har adgang til å oppnevne mer enn en sentralmyndighet og skal spesifisere den territorielle eller personlige utstrekningen av disse myndighetenes oppgaver. Når en stat har oppnevnt mer enn én sentralmyndighet, skal den utpeke den av sentralmyndighetene som de andre statene kan henvende seg til for oversendelse til den rette sentralmyndigheten innen staten.

3. Oppnevnelsen av sentralmyndigheten eller sentralmyndighetene, deres kontaktinformasjon, og der det er aktuelt, omfanget av oppgavene deres som spesifisert i nr. 2., skal en kontraherende stat meddele Det permanente byrå for Haag-konferansen for internasjonal privatrett når ratifikasjons- eller tilslutningsinstrumentet blir deponert eller når en erklæring blir fremlagt i samsvar med artikkel 61. De kontraherende stater skal umiddelbart underrette Det permanente byrået om alle endringer.

Artikkel 5 Sentralmyndighetenes generelle oppgaver

Sentralmyndighetene skal –

- a) samarbeide med hverandre og fremme samarbeid mellom kompetente myndigheter i sine stater for å nå konvensjonens mål;
- b) så langt som mulig søke å finne løsninger på problemer som oppstår ved anvendelsen av konvensjonen.

Artikkel 6 Sentralmyndighetenes spesifikke oppgaver

1. Sentralmyndigheter skal sørge for assistanse i forbindelse med søknader under kapittel III. De skal spesielt –

- a) sende og motta slike søknader;
- b) igangsette, eller tilrettelegge for igangsetting av, behandlingen av slike søknader.

2. I forbindelse med slike søknader skal de foreta alle tilbørlige skritt for –

- a) der forholdene krever det, å sørge for eller legge til rette for at juridisk bistand blir gitt;
- b) å hjelpe til med å lokalisere debitor eller kreditor;
- c) å hjelpe til med å fremskaffe relevant informasjon om inntekt, og, hvis nødvendig, andre finansielle omstendigheter for debitor eller kreditor, inkludert lokalisering av formuesgjenstander;
- d) å oppmuntre til minnelige løsninger med sikte på frivillig betaling av underholdsbidrag, der det er hensiktsmessig ved hjelp av mekling, rådgivning eller lignende prosesser;
- e) å underlette løpende innkreving av avgjørelser om underhold, inkludert innkreving av gjeld;
- f) å tilrettelegge for innkreving og rask oversendelse av bidragsbetalinger;
- g) å tilrettelegge for fremskaffelse av dokumenter eller andre bevis;
- h) å sørge for bistand til å fastsette farskap når dette er nødvendig for å få innkrevd underhold;
- i) å iverksette eller tilrettelegge for iverksetting av prosedyrer for å oppnå nødvendige midlertidige tiltak som er territoriale av natur og som har til hensikt å sikre resultatet i et uavklart spørsmål om underhold;
- j) å tilrettelegge for forkynning av dokumenter.

3. Oppgaver som påhviler en sentralmyndighet etter artikkelen her kan, i den utstrekning det er tillatt etter loven i angjeldende stat, bli utført av et offentlig organ eller andre organer som de kompetente myndigheter i den aktuelle staten fører kontroll med. Oppnevningen av ethvert slikt organ eller andre myndigheter samt deres kontaktinformasjon og deres oppgaver skal en kontraherende stat meddele til Det permanente byrå for Haag-konferansen for internasjonal privatrett. Kontraherende stater skal straks informere Det permanente byrået om alle endringer.

4. Ikke noe i artikkelen her eller i artikkel 7 skal tolkes dithen at en sentralmyndighet pålegges plikt til å utøve myndighet som i henhold til loven i den anmodete staten bare kan utøves av domstolene.

Artikkel 7 Anmodninger om spesifikke tiltak

1. En sentralmyndighet kan rette en grunnlagt anmodning til en annen sentralmyndighet, om å treffe spesifikke tiltak under artikkel 6(2)b), c), g), h), i) og j) når ingen søknad som nevnt i artikkel 10 er under behandling. Den anmodete sentralmyndigheten skal treffe de tilbørlige tiltak dersom den finner at de er nødvendige for å bistå en potensiell søker med å fremsette en søknad under artikkel 10, eller for å kunne avgjøre om en slik søknad bør fremsettes.

2. En sentralmyndighet kan også treffe spesifikke tiltak etter anmodning fra en annen sentralmyndighet i forbindelse med en sak som er under behandling i den anmodende staten og som har et internasjonalt element i forhold til innkreving av underholdsbidrag.

Artikkel 8 Sentralmyndighetenes utgifter

1. Hver sentralmyndighet skal bære egne utgifter ved anvendelsen av konvensjonen her.

2. Sentralmyndigheter kan ikke pålegge en søker å betale for påløpte kostnader for tjenester som de utfører under konvensjonen, med unntak av eksepsjonelle kostnader som påløper i forbindelse med en anmodning om spesifikke tiltak under artikkel 7.

3. Sentralmyndigheten i den anmodete staten kan ikke kreve dekket sine kostnader for tjenestene som er nevnt i nr. 2, med mindre søkeren har gitt forhåndssamtykke til utførelsen av disse tjenestene til den angitte prisen.

KAPITTEL III – SØKNADER GJENNOM SENTRALMYNDIGHETER

Artikkel 9 Søknader gjennom sentralmyndigheter

En søknad under kapitlet her skal framsettes til sentralmyndigheten i den anmodete staten via sentralmyndigheten i den kontraherende stat der søkeren bor. I forhold til bestemmelsen her skal ikke ren tilstedeværelse regnes som bosted.

Artikkel 10 Tilgjengelige søknader

1. Følgende søknadskategorier skal være tilgjengelige for en kreditor i en anmodende stat som søker å innkreve bidrag med hjemmel i denne konvensjonen -

- a) anerkjennelse eller anerkjennelse og fullbyrding av en avgjørelse;
- b) fullbyrding av en avgjørelse som er utferdiget i eller anerkjent av den anmodete staten;
- c) etablering av en avgjørelse i den anmodete staten når det ikke foreligger en avgjørelse, inkludert, om nødvendig, fastsettelse av farskap;
- d) etablering av en avgjørelse i den anmodete staten når anerkjennelse og fullbyrding av en avgjørelse ikke er mulig eller blir avslått, fordi det ikke er grunnlag for anerkjennelse og fullbyrding i henhold til artikkel 20, eller avslås av de grunner som er spesifisert i artikkel 22 b) eller e);
- e) endring av en avgjørelse truffet i den anmodete staten;
- f) endring av en avgjørelse truffet i en annen stat enn den anmodete staten.

2. Følgende søknadskategorier skal være tilgjengelige for en debitor i en anmodende stat som en eksisterende avgjørelse om underholdsbidrag retter seg mot –

- a) anerkjennelse av en avgjørelse, eller en tilsvarende prosedyre, som fører til utsettelse eller begrensning av fullbyrdingen av en tidligere avgjørelse i den anmodete staten;
- b) endring av en avgjørelse truffet i den anmodete staten;
- c) endring av en avgjørelse truffet i en annen stat enn den anmodete staten.

3. Med mindre annet er bestemt i konvensjonen her, skal søknadene nevnt i nr. 1 og 2 behandles etter den anmodete statens lovgivning, og søknader etter nr. 1 c) til f) og nr. 2 b) og c) skal være underlagt den anmodete statens regler om jurisdiksjon.

Artikkel 11 Søknaders innhold

1. Alle søknader under artikkel 10 skal i det minste inneholde –

- a) en angivelse av hvilken type søknad eller søknader det gjelder;
- b) søkerens navn og kontaktinformasjon, inkludert adresse og fødselsdato;
- c) saksøktes navn, og, hvis det er kjent, adresse og fødselsdato;
- d) navnet og fødselsdatoen til enhver person som det søkes om underholdsbidrag for;
- e) grunnlaget for søknaden;
- f) dersom kreditor er søker, opplysning om hvor betalt bidrag skal sendes eller overføres elektronisk;
- g) med unntak av søknader framsatt under artikkel 10(1)a) og 10(2)a), enhver annen opplysning eller ethvert annet dokument som den anmodete staten har spesifisert i en erklæring i samsvar med artikkel 63;
- h) navnet og kontaktinformasjonen til den person eller enhet i den anmodende statens sentralmyndighet som er ansvarlig for å behandle søknaden.

2. Der det passer, og i den utstrekning det er kjent, skal søknaden i tillegg inneholde –

- a) kreditors økonomiske situasjon;
- b) debtors økonomiske situasjon, inkludert navnet og adressen til debtors arbeidsgiver og en angivelse av debtors formuesgoder og hvor disse befinner seg;

c) enhver annen informasjon som kan bidra til å lokalisere saksøkte.

3. Søknaden skal vedlegges annen nødvendig tilleggsinformasjon eller dokumentasjon, inkludert dokumentasjon angående søkerens rett til fri rettshjelp. Når det gjelder søknader som nevnt i artikkel 10(1)a) og (2)a, skal søknaden bare vedlegges de dokumenter som er opplistet i artikkel 25.

4. En søknad under artikkel 10 kan fremsettes på den blankett som måtte bli anbefalt og publisert av Haag-konferansen for internasjonal privatrett.

Artikkel 12 Overføring, mottak og behandling av søknader og saker via sentralmyndigheter

1. Sentralmyndigheten i den anmodende stat skal bistå søkeren med å sikre at søknaden er vedlagt alle opplysninger og alle dokumenter som den vet er nødvendige for å få søknaden behandlet.

2. Sentralmyndigheten i den anmodende stat skal, når den har forsikret seg om at søknaden fyller vilkårene i konvensjonen, overføre søknaden på vegne av og med samtykke fra søkeren, til sentralmyndigheten i den anmodete staten. Søknaden skal følges av oversendelsesblanketten som er fastsatt i Bilag 1. Sentralmyndigheten i den anmodende staten skal, når sentralmyndigheten i den anmodete staten ber om det, skaffe en fullstendig kopi, attestert av den kompetente myndighet i opprinnelsesstaten, av ethvert dokument spesifisert i artiklene 16(3), 25(1) a), b) og d), (3) b) og 30(3).

3. Sentralmyndigheten i den anmodete staten skal innen seks uker fra den dato da søknaden ble mottatt, bekrefte mottakelsen på den blankett som er fastsatt i Bilag 2, og informere sentralmyndigheten i den anmodende staten om hvilke innledende skritt som er eller vil bli tatt for å behandle søknaden, og kan be om ytterligere nødvendige dokumenter og opplysninger. Innen den samme seksukers-fristen skal sentralmyndigheten i den anmodete staten oppgi til sentralmyndigheten i den anmodende staten navn og kontaktinformasjon for den person eller enhet i den anmodete statens sentralmyndighet som er ansvarlig for å besvare henvendelser når det gjelder sakens progresjon.

4. Innen tre måneder etter bekreftelsen skal sentralmyndigheten i den anmodete staten informere sentralmyndigheten i den anmodende stat om søknadens status.

5. Sentralmyndighetene i den anmodende og den anmodete staten skal holde hverandre informert om –

- a) den person eller enhet som er ansvarlig for en bestemt sak;
- b) sakens progresjon,

og skal besvare forespørsler innen rimelig tid.

6. Sentralmyndighetene skal behandle en sak så raskt som en fyllestgjørende vurdering av spørsmålene tillater.

7. Sentralmyndighetene skal anvende det raskeste og mest effektive kommunikasjonsmiddel de har tilgjengelig.

8. Sentralmyndigheten i den anmodete staten kan avslå å behandle en søknad bare dersom det er åpenbart at vilkårene i konvensjonen ikke er oppfylt. I et slikt tilfelle skal sentralmyndigheten i den anmodete staten umiddelbart informere sentralmyndigheten i den anmodende staten om grunnlaget for avslaget.

9. Sentralmyndigheten i den anmodete stat kan ikke avvise en søknad utelukkende på grunnlag av at det behøves ytterligere dokumenter eller opplysninger. Sentralmyndigheten i den anmodete staten kan imidlertid be sentralmyndigheten i den anmodende staten om å fremlegge denne tilleggsdokumentasjonen eller disse tilleggsopplysningene. Dersom sentralmyndigheten i den anmodende staten ikke gjør dette innen tre måneder eller innen en lengre frist som sentralmyndigheten i den anmodete staten setter, kan sentralmyndigheten i den anmodete staten avgjøre at den ikke lenger vil behandle søknaden. I et slikt tilfelle skal den informere sentralmyndigheten i den anmodende staten om denne avgjørelsen.

Artikkel 13 Kommunikasjonsmidler

Enhver søknad fremsatt via sentralmyndighetene i kontraherende stater i samsvar med kapitlet her, og ethvert dokument eller enhver opplysning vedlagt søknaden eller framskaffet av en sentralmyndighet kan ikke avvises av saksøkte utelukkende på grunn av mediet eller kommunikasjonsmiddelet som ble benyttet mellom de involverte sentralmyndighetene.

Artikkel 14 Effektiv tilgang til behandlingsapparatet

1. Den anmodete staten skal sørge for at søkerne får effektiv tilgang til behandlingsapparatet, inkludert fullbyrdings- og klageprosedyrer, som søknader under kapitlet her gir grunnlag for.
2. For å sørge for slik effektiv tilgang, skal den anmodete staten sørge for fri rettshjelp i samsvar med artiklene 14 til 17, med mindre nr. 3 får anvendelse.
3. Den anmodete staten er ikke forpliktet til å gi fri rettshjelp dersom og i den utstrekning denne statens prosedyrer gjør det mulig for søkeren å få saken behandlet uten behov for slik bistand, og sentralmyndigheten sørger for de nødvendige tjenester uten kostnader.
4. Retten til fri rettshjelp skal ikke være mer begrenset enn i tilsvarende nasjonale saker.
5. Det skal ikke kreves sikkerhet, garanti eller depositum i noen form i forhold til betaling av utgifter knyttet til behandling etter konvensjonen.

Artikkel 15 Fri rettshjelp for søknader om barnebidrag

1. Den anmodete staten skal gi fri rettshjelp ved alle søknader fra en kreditor under kapitlet her når det gjelder underholdsforpliktelser på grunn av et foreldre-barn forhold til en person under 21 år.
2. Uten hensyn til nr. 1, kan den anmodete staten, når det gjelder andre søknader enn søknader under artikkel 10(1) a) og b) og saker som omfattes av artikkel 20(4), nekte fri rettshjelp dersom den ut fra saksforholdet anser at søknaden eller anken er åpenbart ubegrunnet.

Artikkel 16 Erklæring om behovsprøving ut fra barnets midler

1. Uten hensyn til artikkel 15(1), kan en stat erklære, i samsvar med artikkel 63, at den vil gi fri rettshjelp når det gjelder andre søknader enn søknader under artikkel 10(1) a) og b) og de saker som omfattes av artikkel 20(4), etter behovsprøving basert på en vurdering av barnets midler.
2. En stat skal, på det tidspunkt den avgir en slik erklæring, informere Det permanente byrå for Haag-konferansen om hvordan vurderingen av barnets midler

vil bli foretatt, inkludert de økonomiske kriterier som må være oppfylt for å passere testen.

3. En søknad som nevnt i nr. 1, rettet til en stat som har avgitt en erklæring som nevnt i denne bestemmelsen, skal inneholde en formell attestasjon fra søkeren om at barnets midler oppfyller vilkårene som er nevnt i nr. 2. Den anmodete staten kan bare be om ytterligere dokumentasjon for barnets midler dersom den har rimelig grunn til å tro at opplysningene som søkeren har fremlagt ikke er riktige.

4. Dersom den mest fordelaktige rettshjelp etter den anmodete statens lov er mer fordelaktig enn rettshjelp i henhold til nr. 1 til 3 med hensyn til søknader etter kapitlet her om underholdsforpliktelser på grunn av et foreldre-barn forhold til et barn, skal den mest fordelaktige rettshjelp gis.

Artikkel 17 Søknader som ikke kan imøtekommes etter artikkel 15 eller 16

Ved alle andre søknader under konvensjonen her enn søknader under artikkel 15 eller 16 –

- a) kan tilgangen til fri rettshjelp gjøres til gjenstand for behovsprøving eller prøving ut fra saksforholdet;
- b) skal en søker som har nytt godt av fri rettshjelp i opprinnelsesstaten, i enhver prosedyre med henblikk på anerkjennelse og fullbyrding, ha krav på å nyte godt av fri rettshjelp i den minste i samme utstrekning som loven i den anmodete staten gir rett til under de samme omstendigheter.

KAPITTEL IV – RESTRIKSJONER MOT Å REISE SAK

Artikkel 18 Begrensinger i retten til å reise sak

1. Når en avgjørelse ble truffet i den kontraherende stat der kreditor hadde sin faste bopel, kan debitor ikke reise sak i noen annen kontraherende stat for å endre avgjørelsen eller etablere en ny avgjørelse så lenge kreditor fortsatt har sin faste bopel i den staten der avgjørelsen ble truffet.

2. Bestemmelsen i nr. 1 skal ikke gjelde –

- a) Når det foreligger en skriftlig avtale mellom partene om at jurisdiksjonen skal ligge til den andre kontraherende staten, unntatt ved uenighet om underholdsbidrag til barn;
- b) når kreditor godtar den andre kontraherende statens jurisdiksjon enten uttrykkelig eller ved å bestride de faktiske omstendighetene uten å protestere mot jurisdiksjonen ved første mulige anledning;
- c) når den kompetente myndighet i opprinnelsesstaten ikke kan utøve, eller avslår å utøve, jurisdiksjon for å endre avgjørelsen eller etablere en ny avgjørelse, eller
- d) når avgjørelsen som er truffet i opprinnelsesstaten ikke kan anerkjennes eller erklæres tvangskraftig i den kontraherende staten der det vurderes igangsatt prosedyrer for å få endret avgjørelsen eller etablert en ny avgjørelse.

KAPITTEL V – ANERKJENNELSE OG FULLBYRDING

Artikkel 19 Kapitlets anvendelsesområde

1. Kapitlet her får anvendelse på avgjørelser om underholdsplikt truffet av en juridisk eller administrativ myndighet. Ordet ”avgjørelse” inkluderer også et forlik eller en avtale som er inngått foran eller godkjent av en slik myndighet. En avgjørelse kan inkludere automatisk indeksregulering og et krav om å betale gjeld, underholdsbidrag med tilbakevirkende kraft eller renter og en avgjørelse om kostnader eller utgifter.

2. Hvis en avgjørelse ikke utelukkende omhandler underholdsplikt, er virkningen av kapitlet her begrenset til den delen av avgjørelsen som gjelder underholdsplikten.

3. I forhold til nr.1 menes med ”administrativ myndighet” et offentlig organ hvis avgjørelser etter loven i den stat der organet er etablert –

- a) kan bli gjort til gjenstand for klage til eller etterprøving av en rettslig instans; og

- b) har samme rettskraft og virkning som en avgjørelse av en rettslig instans om samme forhold.

4. Kapitlet her gjelder også for avtaler om underholdsbidrag i samsvar med artikkel 30.

5. Bestemmelsene i kapitlet her får anvendelse på en anmodning om anerkjennelse og fullbyrding fremmet direkte for kompetent myndighet i den anmodete staten i samsvar med artikkel 37.

Artikkel 20 Grunnlag for anerkjennelse og fullbyrding

1) En avgjørelse truffet i en kontraherende stat (opprinnelsesstaten) skal bli anerkjent og innfordret i andre kontraherende stater dersom –

- a) saksøkte hadde sin faste bopel i opprinnelsesstaten da saken ble innledet;
- b) saksøkte har godtatt jurisdiksjonen enten uttrykkelig eller ved å bestride de faktiske forhold uten å protestere mot jurisdiksjonen ved første mulige anledning;
- c) kreditor hadde sin faste bopel i opprinnelsesstaten da saken ble innledet;
- d) barnet som underholdsbidraget ble fastsatt til fordel for hadde sin faste bopel i opprinnelsesstaten da saken ble innledet, forutsatt at saksøkte har bodd sammen med barnet i denne staten eller i denne staten og har forsørget barnet der;
- e) det foreligger skriftlig avtale om jurisdiksjonen mellom partene, unntatt saker om underholdsbidrag til barn;
- f) avgjørelsen ble truffet av en myndighet som utøvde jurisdiksjon angående personlig status eller foreldreansvar, med mindre jurisdiksjonen utelukkende var basert på den ene partens statsborgerskap.

2. En kontraherende stat kan, i samsvar med artikkel 62, reservere seg i forhold til nr.1 c), e) eller f).

3. En kontraherende stat som reserverer seg i medhold av nr. 2, skal likevel anerkjenne og innfordre en avgjørelse dersom statens lovgivning gir eller ville ha gitt sine myndigheter kompetanse til å treffe en slik avgjørelse under de samme faktiske omstendigheter.

4. En kontraherende stat skal, dersom anerkjennelse av en avgjørelse ikke er mulig som et resultat av en reservasjon med hjemmel i nr. 2, og dersom debitor er bosatt i denne staten, treffe alle rimelige tiltak for å etablere en avgjørelse til fordel for kreditor. Foregående punktum gjelder ikke for direkte anmodninger om anerkjennelse og fullbyrding under artikkel 19(5) eller for krav om underhold som nevnt i artikkel 2(1)b).

5. En avgjørelse til fordel for et barn under 18 år, som ikke kan anerkjennes utelukkende på grunn av en reservasjon med hjemmel i artikkel 20(1)c), e) eller f), skal anses å godtgjøre barnets rett til underholdsbidrag i den anmodete staten.

6. En avgjørelse skal anerkjennes bare dersom den har gyldighet i opprinnelsesstaten, og skal innfordres bare dersom den er tvangskraftig i opprinnelsesstaten.

Artikkel 21 Delvis anerkjennelse og fullbyrding

1. Dersom den anmodete staten ikke kan anerkjenne eller fullbyrde hele avgjørelsen, skal den anerkjenne og fullbyrde enhver del av avgjørelsen som kan skilles ut med henblikk på dette.

2. Det kan alltid søkes om delvis anerkjennelse og fullbyrding av en avgjørelse.

Artikkel 22 Grunner for å nekte anerkjennelse og fullbyrding

Anerkjennelse og fullbyrding kan nektes dersom –

- a) anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelsen åpenbart er i strid med den alminnelige rettsfølelse ("ordre public") i den anmodete staten;
- b) avgjørelsen ble oppnådd ved svik i forbindelse med et prosessuelt forhold;

- c) en sak mellom de samme parter og med det samme formål verserer for en myndighet i den anmodete staten, og denne saken ble tatt opp først;
- d) avgjørelsen er uforenlig med en avgjørelse truffet mellom de samme parter og med det samme formål, enten i den anmodete staten eller i en annen stat, forutsatt at den sistnevnte avgjørelsen oppfyller de vilkår som er nødvendige for å bli anerkjent og fullbyrdet i den anmodete staten;
- e) i en sak der saksøkte verken var tilstede eller var representert under prosessen i opprinnelsesstaten –
 - i) loven i opprinnelsesstaten har bestemmelser om forhåndsvarsel, men saksøkte ikke har fått lovlig varsel om behandlingen av saken og heller ikke mulighet til å bli hørt, eller
 - ii) loven i opprinnelsesstaten ikke har bestemmelser om forhåndsvarsel, og saksøkte ikke har fått nødvendig underretning om avgjørelsen og mulighet til å bestride eller påklage den på faktisk og rettslig grunnlag; eller
- f) avgjørelsen ble truffet i strid med artikkel 18.

Artikkel 23 Behandlingen av en søknad om anerkjennelse og fullbyrding

1. Underlagt bestemmelsene i konvensjonen her, skal saksbehandlingen ved anerkjennelse og fullbyrding styres av loven i den anmodete staten;

2. Når en søknad om anerkjennelse og fullbyrding er fremsatt via sentralmyndigheter i samsvar med kapittel III, skal den anmodete sentralmyndigheten straks enten -

- a) videresende søknaden til den kompetente myndighet, som uten opphold skal erklære avgjørelsen tvangskraftig eller registrere avgjørelsen for fullbyrding, eller
- b) dersom den selv er kompetent myndighet, selv ta slike steg.

3. Når en søknad rettes direkte til en kompetent myndighet i den anmodete staten i samsvar med artikkel 19(5), skal denne myndigheten uten opphold erklære avgjørelsen tvangskraftig eller registrere avgjørelsen for fullbyrding.

4. Erklæring eller registrering kan nektes bare av de grunner som er spesifisert i artikkel 22 a). På dette stadiet har verken søkeren eller saksøkte rett til å komme med anførsler.

5. Søkeren og saksøkte skal straks varsles om en erklæring eller registrering etter nr. 2 og 3, eller en nektelse av dette i henhold til nr. 4, og kan påklage eller anke disse avgjørelsene på faktisk og rettslig grunnlag.

6. En klage eller anke må framsettes innen 30 dager etter at det er gitt varsel etter nr. 5. Dersom den ankende part ikke er bosatt i den kontraherende staten der erklæringen eller registreringen ble gjort eller nektet, må klage eller anke framsettes innen 60 dager etter varselet.

7. En klage eller anke kan bare begrunnes med følgende -

- a) de grunner for å nekte anerkjennelse og fullbyrding som følger av artikkel 22;
- b) de grunnlag for anerkjennelse og fullbyrding som følger av artikkel 20;
- c) ektheten eller troverdigheten av ethvert dokument oversendt i henhold til artikkel 25(1)a), b) eller d) eller (3)b).

8. En klage eller anke fra saksøkte kan også begrunnes med at gjelden er betalt, i den utstrekning anerkjennelsen og fullbyrdingen gjelder forfalte beløp.

9. Søkeren og saksøkte skal straks varsles om avgjørelsen ved klage- eller ankebehandlingen.

10. En ny klage, dersom den anmodete statens lov tillater dette, skal ikke utsette fullbyrdingen av avgjørelsen med mindre særlige omstendigheter er til stede.

11. Den kompetente myndighet skal opptre raskt og effektivt ved avgjørelser om anerkjennelse og fullbyrding, inkludert klager.

Artikkel 24 Alternativ framgangsmåte ved behandlingen av søknader om anerkjennelse og fullbyrding

1. Uten hensyn til artikkel 23(2) til (11), kan en stat i samsvar med artikkel 63 erklære at den vil anvende den framgangsmåte for anerkjennelse og fullbyrding som er fastsatt i artikkelen her.
2. Når en søknad om anerkjennelse og fullbyrding av en avgjørelse er blitt framsatt via sentralmyndigheter i samsvar med kapittel III, skal sentralmyndigheten i den anmodete staten straks enten –
 - a) videresende søknaden til den kompetent myndighet som skal avgjøre søknaden om anerkjennelse og fullbyrding
 - b) dersom den selv er kompetent myndighet, treffe slik avgjørelse selv.
3. Den kompetente myndighet skal treffe avgjørelse om anerkjennelse og fullbyrding etter at saksøkte er blitt tilbørlig varslet om behandlingen av saken, og begge parter har fått tilstrekkelig anledning til å bli hørt.
4. Den kompetente myndighet kan på eget initiativ ta opp de grunner til å nekte anerkjennelse og fullbyrding som er fastsatt i artikkel 22a), c) og d). Den kan prøve ethvert forhold nevnt i artiklene 20, 22 og 23(7)c) dersom saksøkte tar dette opp, eller dersom dokumentene innsendt i samsvar med artikkel 25 i seg selv gir opphav til tvil rundt disse forholdene.
5. Nektelse av anerkjennelse og fullbyrding kan også begrunnes med at gjelden er betalt, i den utstrekning anerkjennelsen og fullbyrdingen gjelder beløp som er forfalt.
6. Dersom den anmodete statens lov tillater klage, skal dette ikke utsette fullbyrdingen av avgjørelsen, med mindre særlige omstendigheter er til stede.
7. Den kompetente myndighet skal opptre raskt og effektivt ved avgjørelser om anerkjennelse eller fullbyrding, inkludert klager.

Artikkel 25 Dokumenter

1. En søknad om anerkjennelse og fullbyrding i henhold til artikkel 23 eller 24 skal ledsages av følgende –

- a) avgjørelsens fullstendige tekst;
- b) et dokument som slår fast at avgjørelsen er tvangskraftig i opprinnelsesstaten, og, dersom avgjørelsen er truffet av en administrativ myndighet, et dokument som slår fast at kravene i artikkel 19(3) er tilfredsstilt, med mindre den aktuelle staten i samsvar med artikkel 57 har spesifisert at avgjørelser truffet av dens administrative organer alltid tilfredsstiller disse kravene;
- c) dersom den saksøkte ikke møtte fram og ikke var representert under behandlingen av saken i opprinnelsesstaten, ett eller flere dokumenter som viser, alt etter omstendighetene, enten at saksøkte har blitt tilbørlig varslet om behandlingen av saken og gitt anledning til å bli hørt, eller at saksøkte har blitt tilbørlig varslet om avgjørelsen og har fått anledning til å påklage eller anke avgjørelsen på faktisk og rettslig grunnlag;
- d) når det er nødvendig, et dokument som viser eventuelt gjeldsbeløp og hvilken dato beløpet ble beregnet;
- e) når det er nødvendig, i forbindelse med en avgjørelse som inneholder bestemmelse om automatisk justering ved indeksregulering, et dokument som gir den informasjon som er nødvendig for å foreta korrekte beregninger;
- f) når det er nødvendig, dokumentasjon som viser i hvilken grad søkeren mottok fri rettshjelp i opprinnelsesstaten.

2. Ved klage eller anke i henhold til artikkel 23(7)c), eller etter anmodning fra den kompetente myndigheten i den anmodete staten, skal et fullstendig eksemplar av angjeldende dokument, attestert av den kompetente myndigheten i opprinnelsesstaten, umiddelbart fremskaffes –

- a) av sentralmyndigheten i den anmodende staten, når søknaden er blitt fremmet i samsvar med kapittel III.;
- b) av søkeren, når anmodningen er rettet direkte til en kompetent myndighet i den anmodete stat.

3) En kontraherende stat kan spesifisere i samsvar med artikkel 57 –

- a) at en fullstendig kopi av avgjørelsen, attestert av den kompetente myndigheten i opprinnelsesstaten, må ledsage søknaden;
- b) i hvilke tilfeller den i stedet for avgjørelsens fullstendige tekst vil akseptere en oppsummering eller et utdrag av avgjørelsen laget av den kompetent myndighet i opprinnelsesstaten, hvilket i tilfelle kan lages på det skjema som er anbefalt og publisert av Haag-konferansen for internasjonal privatrett; eller
- c) at den ikke krever et dokument som fastslår at vilkårene i artikkel 19(3) er tilfredsstillt.

Artikkel 26 Behandlingen av en søknad om anerkjennelse

Kapitlet her får, så langt det passer, anvendelse på en søknad om anerkjennelse av en avgjørelse, unntatt at kravet om tvangskraft skal erstattes av et krav om at avgjørelsen er gyldig i opprinnelsesstaten.

Artikkel 27 Fakta

Enhver kompetent myndighet i en anmodet stat skal være bundet av de fakta som opprinnelsesstatens myndigheter har basert sin jurisdiksjon på.

Artikkel 28 Ingen prøving av holdbarheten

Ingen kompetent myndighet i den anmodete staten skal etterprøve holdbarheten av avgjørelsen.

Artikkel 29 Barnets eller søkerens fysiske tilstedeværelse

Det skal ikke kreves at barnet eller søkeren skal være fysisk tilstede ved behandlingen i den anmodete staten under kapitlet her.

Artikkel 30 Bidragsavtaler

1. En bidragsavtale inngått i en kontraherende stat skal ha samme rett til anerkjennelse og fullbyrding under kapitlet her som en avgjørelse, forutsatt at avtalen kan innfordres som en avgjørelse i opprinnelsesstaten.
2. Med hensyn til artikkel 10(1)a) og b) og (2)a) inkluderes bidragsavtaler i begrepet "avgjørelse".
3. En søknad om anerkjennelse og fullbyrding av en bidragsavtale skal ledsages av følgende –
 - a) bidragsavtalens fullstendige tekst; og
 - b) et dokument som fastslår at denne konkrete avtalen er tvangskraftig som en avgjørelse i opprinnelsesstaten.
4. Anerkjennelse og fullbyrding av en bidragsavtale kan nektes dersom –
 - a) anerkjennelse og fullbyrding åpenbart er i strid med den alminnelige rettsfølelsen i den anmodete staten;
 - b) bidragsavtalen er oppnådd ved bedrageri eller forfalskning;
 - c) bidragsavtalen er uforenlig med en avgjørelse truffet mellom de samme parter med det samme formål, enten i den anmodete staten eller i en annen stat, forutsatt at den sistnevnte avgjørelsen oppfyller de nødvendige vilkår for anerkjennelse og fullbyrding i den anmodete staten.
5. Bestemmelsene i kapitlet her, med unntak av artikkel 20, 22, 23(7) og 25(1) og (3) får, så langt de passer, anvendelse på bidragsavtaler, med unntak av at –
 - a) en erklæring eller registrering i samsvar med artikkel 23(2) og (3) kan nektes bare ut fra de grunner som er angitt i nr. 4 a); og
 - b) en klage eller anke som nevnt i artikkel 23(6) bare kan baseres på følgende –

i) grunnene for å nekte anerkjennelse og fullbyrding angitt i nr. 4;

ii) ektheten eller troverdigheten til et dokument oversendt i samsvar med nr. 3.

- c) med hensyn til saksbehandlingsreglene under artikkel 24(4), kan den kompetente myndighet på eget initiativ ta opp de grunner til å nekte anerkjennelse og fullbyrding som er angitt i nr. 4 a) i artikkelen her. Den kan prøve ethvert forhold nevnt i nr. 4 i artikkelen her, samt ektheten eller troverdigheten til ethvert dokument sendt i samsvar med nr.3, forutsatt at saksøkte tar dette opp eller at dokumentene i seg selv gir opphav til tvil rundt disse forholdene.

6. Behandlingen av en sak om anerkjennelse og fullbyrding av en bidragsavtale skal innstilles dersom en klage som gjelder avtalen er under behandling hos en kompetent myndighet i en kontraherende stat.

7. En stat kan i samsvar med artikkel 63 erklære at søknader om anerkjennelse og fullbyrding av en bidragsavtale bare kan fremsettes via sentralmyndighetene.

8. En kontraherende stat kan i samsvar med i artikkel 62 reservere seg retten til ikke å anerkjenne og fullbyrde en bidragsavtale.

Artikkel 31 Avgjørelser truffet ved en kombinasjon av midlertidige og bekreftende avgjørelser

Når en avgjørelse er kommet i stand ved en kombinasjon av en midlertidig avgjørelse truffet i én stat og en avgjørelse som bekrefter den midlertidige avgjørelsen truffet av en myndighet i en annen stat (den bekreftende staten) -

- a) skal hver av disse statene i forhold til kapitlet her anses å være opprinnelsesstaten;
- b) skal kravene i artikkel 22e) anses tilfredsstilt dersom saksøkte har blitt tilbørlig varslet om behandlingen av saken i den bekreftende staten og har fått anledning til å imøtegå bekreftelsen av den midlertidige avgjørelsen; og
- c) skal kravene i artikkel 20(6) om at en avgjørelse skal være tvangskraftig i opprinnelsesstaten anses tilfredsstilt dersom avgjørelsen er i tvangskraftig i den bekreftende staten;

- d) skal artikkel 18 ikke være til hinder for at det reises sak for å få avgjørelsen endret i noen av disse statene.

KAPITTEL VI – DEN ANMODETE STATENS INNFORDRING

Artikkel 32 Innfordring etter nasjonal rett

1. Underlagt bestemmelsene i kapitlet her, skal innfordring skje i henhold til den anmodete statens lover.
2. Innfordring skal skje uten ugrunnet opphold.
3. Med hensyn til søknader via sentralmyndigheter, når en avgjørelse har blitt erklært tvangskraftig eller er registrert for innfordring i samsvar med kapittel V, skal innkreving iverksettes uten at det trengs ytterligere handling fra søkeren.
4. Opprinnelsesstatens regler når det gjelder underholdspliktens varighet skal legges til grunn.
5. Foreldelse av gjeldsterminer skal avgjøres enten etter loven i opprinnelsesstaten eller etter loven i den anmodete staten, avhengig av hvilken stat som gir lengst foreldelsesfrist.

Artikkel 33 Ikke-diskriminering

Den anmodete staten skal stille til rådighet for saker under konvensjonen, minst det samme utvalg innfordringsmetoder som i nasjonale saker.

Artikkel 34 Tvangsmidler

1. Kontraherende stater skal etablere effektive tvangsmidler i nasjonal lov for å tvangsfullbyrde avgjørelser under konvensjonen her.

2. Slike tvangsmidler kan omfatte –

- a) trekk i lønn;
- b) beslag i bankkonti eller andre kilder;
- c) trekk i trygdeytelser;
- d) pant i eller tvangssalg av eiendom;
- e) motregning i overskytende skatt;
- f) trekk eller utlegg i pensjonsytelser;
- g) rapportering til kredittbyråer
- h) avslag på, suspensjon eller tilbakekalling av diverse lisenser (for eksempel førerkort);
- i) bruk av megling, forlik eller lignende prosesser for å oppnå frivillig oppfyllelse.

Artikkel 35 Overføring av penger

1. Kontraherende stater oppfordres til å fremme, inkludert ved hjelp av internasjonale avtaler, bruk av de mest kostnadseffektive og hensiktsmessige metoder for å overføre midler som skal betales som underholdsbidrag.

2. En kontraherende stat som har nasjonale lover som begrenser pengeoverføringer, skal gi overføring av penger i henhold til konvensjonen her høyeste prioritet.

KAPITTEL VII – OFFENTLIGE ORGANER

Artikkel 36 Offentlige organer som søkere

1. Med hensyn til søknader om anerkjennelse og fullbyrding under artikkel 10(1)a) og b), samt saker som omfattes av artikkel 20(4), skal ”kreditor” inkludere offentlige organer som har krav på refusjon for ytelser som er gitt i stedet for underholdsbidrag eller som handler på vegne av en person det skyldes bidrag til.

2. Et offentlig organs rett til å handle på vegne av et individ det skyldes underholdsbidrag til eller til å søke refusjon for ytelser som er gitt til kreditor i stedet for underholdsbidrag, skal reguleres av den lov som det offentlige organet er underlagt.

3. Et offentlig organ kan søke anerkjennelse eller kreve fullbyrding av –

- a) en avgjørelse truffet mot en debitor etter søknad fra en offentlig myndighet som krever betaling for ytelser gitt i stedet for underholdsbidrag;
- b) en avgjørelse truffet mellom en kreditor og en debitor, så langt avgjørelsen tilsvarer de ytelser som er gitt kreditor i stedet for underholdsbidrag.

4. Et offentlig organ som søker anerkjennelse eller fullbyrding av en avgjørelse skal etter anmodning framskaffe ethvert dokument som er nødvendig for å fastslå at det omfattes av nr. 2, og at ytelsen som er gitt har kommet kreditor til gode.

KAPITTEL VIII – GENERELLE BESTEMMELSER

Artikkel 37 Direkte søknader til kompetente myndigheter

1. Konvensjonen utelukker ikke mulighetene for å benytte seg av prosedyrer som kan være tilgjengelige etter nasjonal lov i en kontraherende stat og som gir en person (en søker) rett til å gå direkte til en kompetent myndighet i staten når det gjelder forhold omfattet av konvensjonen, inkludert også, underlagt artikkel 18, med sikte på å få etablert eller endret en avgjørelse om underhold.

2. Artikkel 14(5) og 17 b) samt bestemmelsene i kapitlene V, VI, VII og kapitlet her, med unntak av artiklene 40(2), 42, 43(3), 44(3), 45 og 55, får anvendelse på en anmodning om anerkjennelse og fullbyrding framsatt direkte for en kompetent myndighet i en kontraherende stat.

3. Med hensyn til nr. 2, får artikkel 2(1) a) anvendelse på en avgjørelse som gir underholdsbidrag til en sårbar person som er over den alder som er spesifisert i nevnte bestemmelse, når slik avgjørelse ble truffet før personen nådde denne alderen og ga rett til underholdsbidrag utover denne alderen på grunn av funksjonshemmingen.

Artikkel 38 Beskyttelse av personlige opplysninger

Personopplysninger innhentet eller oversendt under konvensjonen her skal bare benyttes til de formål som de ble innhentet eller oversendt for.

Artikkel 39 Taushetsplikt

Enhver myndighet som behandler informasjon skal sørge for at taushetsplikt overholdes i samsvar med loven i egen stat.

Artikkel 40 Tilbakeholdelse av informasjon

1. En myndighet skal ikke avsløre eller bekrefte informasjon som er innhentet eller sendt under anvendelse av konvensjonen her dersom den kommer til at dette ville sette helse, sikkerhet eller frihet for en person i fare.

2. En avgjørelse om dette fattet av én sentralmyndighet skal tas hensyn til også av en annen sentralmyndighet.

3. Ikke noe i artikkelen her skal hindre innsamling og oversendelse av informasjon mellom myndigheter i den utstrekning det er nødvendig for å gjennomføre forpliktelsene i henhold til konvensjonen her.

Artikkel 41 Ingen krav om legalisering

Det kan ikke kreves legalisering eller annen tilsvarende formalitet i forbindelse med konvensjonen her.

Artikkel 42 Fullmakt

Sentralmyndigheten i den anmodete staten kan bare kreve en fullmakt fra søkeren dersom den opptrer på hans eller hennes vegne i juridiske prosesser eller foran andre myndigheter, eller for å kunne oppnevne en representant til å ivareta slike oppgaver.

Artikkel 43 Dekning av kostnader

1. Dekning av kostnader som påløper i forbindelse med anvendelsen av konvensjonen her, skal ikke prioriteres foran dekning av underhold.
2. En stat kan kreve dekning av kostnader fra en tapende part.
3. Med hensyn til en søknad under artikkel 10(1)b) om dekning av kostnader fra en tapende part i samsvar med nr. 2, skal ordet "kreditor" i artikkel 10(1) omfatte en stat.
4. Artikkelen her har ingen innvirkning på reglene i artikkel 8.

Artikkel 44 Språk-krav

1. Enhver søknad og dertil relaterte dokumenter skal være på originalspråket, og skal ledsages av en oversettelse til den anmodete statens offisielle språk eller til et annet språk som den anmodete staten har gitt anvisning på at den vil godta ved en erklæring i samsvar med artikkel 63, med mindre den kompetente myndigheten i den anmodete staten gir avkall på oversettelse.
2. En kontraherende stat som har mer enn ett offisielt språk og som på grunn av nasjonal lov ikke kan akseptere dokumenter på ett av de nevnte språkene med virkning for hele territoriet, skal ved erklæring i samsvar med artikkel 63 spesifisere det språk som slike dokumenter eller oversettelsen av dem skal utformes på med henblikk på oversendelse til de enkelte deler av territoriet.
3. Dersom ikke annet er avtalt mellom sentralmyndighetene, skal all annen korrespondanse mellom slike myndigheter være på den anmodete statens offisielle språk eller på engelsk eller fransk. En kontraherende stat kan imidlertid, ved å reservere seg i samsvar med artikkel 62, motsette seg bruk av både engelsk og fransk.

Artikkel 45 Framgangsmåte og kostnader for oversettelser

1. Når det gjelder søknader under kapittel III, kan sentralmyndighetene avtale i en individuell sak eller generelt at oversettelse til et av den anmodete statens offisielle språk kan gjøres i den anmodete staten fra originalspråket, eller fra ethvert annet språk man er blitt enige om. Hvis enighet ikke kan oppnås, og det ikke er mulig for den anmodende myndigheten å oppfylle vilkårene i artikkel 44(1) og (2), kan søknaden og relaterte dokumenter oversettes til engelsk eller fransk for videre oversettelse til et av den anmodete statens offisielle språk.

2. Oversettelseskostnader som oppstår ved anvendelsen av nr.1 skal bæres av den anmodende staten dersom ikke annet er avtalt mellom sentralmyndighetene i de involverte statene.

3. Uten hensyn til artikkel 8, kan sentralmyndigheten i den anmodende staten kreve at en søker dekker oversettelsen av søknaden og relaterte dokumenter, unntatt i den utstrekning disse kostnadene kan dekkes gjennom statens regler om fri rettshjelp.

Artikkel 46 Stater med flere rettssystemer – tolkningsregler

1. Når det gjelder en stat med to eller flere territoriale enheter der ulike rettssystemer anvendes, og disse rettssystemene dekker ethvert spørsmål som behandles i konvensjonen her –

- a) skal enhver henvisning til loven eller saksbehandlingsreglene i en stat tolkes som å henvise, så langt det passer, til loven eller saksbehandlingsreglene i den relevante territoriale enheten;
- b) skal enhver henvisning til en avgjørelse truffet, anerkjent, anerkjent og fullbyrdet, anerkjent eller endret i denne staten tolkes som å henvise, der det er aktuelt, til en avgjørelse truffet, anerkjent, anerkjent og fullbyrdet, anerkjent eller endret i den territoriale enheten;
- c) skal enhver henvisning til en juridisk eller administrativ myndighet i denne staten tolkes som å henvise, så langt det passer, til en juridisk eller administrativ myndighet i den relevante territoriale enheten;

- d) skal enhver henvisning til kompetente myndigheter, offentlige organer og andre myndigheter i denne staten, andre enn sentralmyndighetene, tolkes som å henvise, så langt det passer, til de som er autorisert til å handle i den relevante territoriale enheten;
- e) skal enhver henvisning til bosted eller fast bopel i denne staten tolkes som å henvise, så langt det passer, til bosted eller fast bopel i en territorial enhet;
- f) skal enhver henvisning til lokalisering av eiendeler i denne staten tolkes som å henvise, så langt det passer, til lokalisering av eiendeler i den relevante territoriale enheten;
- g) skal enhver henvisning til en gjensidig overenskomst som gjelder i en stat tolkes som å henvise, så langt det passer, til en gjensidig overenskomst som gjelder i den territoriale enheten;
- h) skal enhver henvisning til fri rettshjelp i denne staten tolkes som å henvise, så langt det passer, til fri rettshjelp i den relevante territoriale enheten;
- i) skal enhver henvisning til en bidragsavtale inngått i denne staten tolkes som å henvise, så langt det passer, til en bidragsavtale inngått i den relevante territoriale enheten;
- j) skal enhver henvisning til kostnadsdekning for en stat tolkes som å henvise, så langt det passer, til kostnadsdekning for den territoriale enheten.

2. Artikkelen her gjelder ikke for en organisasjon for regional økonomisk integrasjon.

Artikkel 47 Stater med flere rettssystemer – særregler

1. En kontraherende stat med to eller flere territoriale enheter der ulike rettssystemer anvendes, skal ikke være bundet til å anvende konvensjonen her i tilfeller som bare involverer slike territoriale enheter.

2. En kompetent myndighet i en territorial enhet i en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheter hvor ulike rettssystemer anvendes, skal ikke være bundet til å anerkjenne eller fullbyrde en avgjørelse fra en annen kontraherende

stat utelukkende fordi avgjørelsen er blitt anerkjent eller fullbyrdet i en annen territorial enhet i samme kontraherende stat med hjemmel i konvensjonen her.

3. Artikkelen her gjelder ikke for en organisasjon for regional økonomisk integrasjon.

Artikkel 48 Koordinering med tidligere Haag-konvensjoner

I forholdet mellom kontraherende stater, underlagt artikkel 56(2), erstatter konvensjonen her Haag-konvensjonen av 2. oktober 1973 om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om underholdsbidrag og Haag-konvensjonen av 15. april 1958 om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om underholdsbidrag til barn, i den utstrekning deres anvendelsesområde mellom nevnte stater faller sammen med anvendelsesområdet for konvensjonen her.

Artikkel 49 Koordinering med New York-konvensjonen av 1956

I forholdet mellom kontraherende stater erstatter konvensjonen her De forente nasjoners Konvensjon om inndrivning av underholdsbidrag i utlandet av 20. juni 1956, i den utstrekning denne konvensjonens anvendelsesområde mellom nevnte stater faller sammen med anvendelsesområdet for konvensjonen her.

Artikkel 50 Forholdet til tidligere Haag-konvensjoner om forkynning av dokumenter og om bevisopptak

Konvensjonen her påvirker ikke Haag-konvensjonen av 1. mars 1954 om den sivile prosess, Haag-konvensjonen av 15. november 1965 om forkynnelse i utlandet av rettslige og utenrettslige dokumenter på sivil- og handelsrettens område og Haag-konvensjonen av 18. mars 1970 om bevisopptak i utlandet på sivil- og handelsrettens område.

Artikkel 51 Koordinering av overenskomster og supplerende avtaler

1. Konvensjonen her påvirker ikke noen internasjonal overenskomst som kontraherende stater er part i og som er inngått før konvensjonen her og inneholder bestemmelser om forhold som reguleres i konvensjonen her.

2. Enhver kontraherende stat kan inngå, med en eller flere kontraherende stater, overenskomster som inneholder bestemmelser om forhold som reguleres i konvensjonen her, med det formål å forbedre anvendelsen av konvensjonen seg i mellom, forutsatt at slike overenskomster er i overensstemmelse med konvensjonens formål og hensikt og ikke påvirker anvendelsen av bestemmelsene i konvensjonen mellom slike stater og andre kontraherende stater. De stater som har inngått en slik overenskomst, skal sende et eksemplar til konvensjonens depositar.

3. Nr. 1 og 2 skal også anvendes på gjensidige avtaler og på likt utformede lover basert på spesielle bånd mellom de angjeldende statene.

4. Konvensjonen her skal ikke påvirke anvendelsen av instrumenter for en organisasjon for regional økonomisk integrasjon som er part i konvensjonen, vedtatt etter tilslutningen til konvensjonen og som gjelder forhold som reguleres i konvensjonen, forutsatt at slike instrumenter ikke påvirker anvendelsen av konvensjonens bestemmelser mellom slike stater og andre kontraherende stater. Når det gjelder anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser mellom kontraherende stater innenfor organisasjonen for regional økonomisk integrasjon, skal konvensjonen her ikke påvirke reglene i organisasjonen for regional økonomisk integrasjon, uansett om de er vedtatt før eller etter tilslutningen til konvensjonen her.

Artikkel 52 Mest formålstjenlige regel gjelder

1. Konvensjonen her skal ikke hindre anvendelsen av en avtale, avtalt ordning eller internasjonal overenskomst som er i kraft mellom den anmodende og den anmodete staten, eller en gjensidig overenskomst som er i kraft i den anmodete staten, som medfører –

- a) et bredere grunnlag for anerkjennelse av avgjørelser om underholdsbidrag, men under hensyn til konvensjonens artikkel 22f);
- b) enklere og raskere behandling av en søknad om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om underholdsbidrag;
- c) mer fordelaktig rettshjelp enn bestemt i artiklene 14 til 17; eller
- d) prosedyrer som tillater en søker fra den anmodende staten å fremme en søknad direkte til sentralmyndigheten i den anmodete staten.

2. Konvensjonen her skal ikke hindre anvendelsen av en lov som er i kraft i den anmodete staten som medfører mer effektive regler som nevnt i nr. 1 a) til c). Når det gjelder enklere og raskere prosedyrer som nevnt i nr. 1 b), må de imidlertid være i overensstemmelse med beskyttelsen som tilbys partene etter artikkel 23 og 24, særlig når det gjelder partenes rett til å bli tilbørlig varslet om saken og gitt tilstrekkelig mulighet til å bli hørt og når det gjelder virkningene av klage eller anke.

Artikkel 53 Ensartet tolkning

Ved tolkningen av konvensjonen her, skal det tas hensyn til dens internasjonale karakter og til behovet for å fremme en ensartet anvendelse av den.

Artikkel 54 Evaluering av den praktiske gjennomføringen av konvensjonen

1. Generalsekretæren for Haag-konferansen for internasjonal privatrett skal med jevne mellomrom innkalle til særskilt samling for å evaluere den praktiske gjennomføringen av konvensjonen og fremme utviklingen av gode rutiner under konvensjonen.

2. Med henblikk på slik evaluering, skal de kontraherende statene samarbeide med Det permanente byrået med hensyn til å samle informasjon, inkludert statistikk og rettspraksis, om den praktiske gjennomføringen av konvensjonen.

Artikkel 55 Endring av blanketter

1. Blankettene som er vedlagt konvensjonen her kan endres etter avgjørelse i en særskilt samling som innkalles av generalsekretæren for Haag-konferansen for internasjonal privatrett og som alle kontraherende stater og medlemsstater skal inviteres til. En orientering om forslaget til endring av blankettene skal inkluderes i sakslisten for møtet.

2. Endringer vedtatt av de kontraherende statene som deltok på denne samlingen trer i kraft for alle kontraherende stater på den første dagen i den sjuende kalendermåneden etter den dato da depositaren sendte kunngjøring om endringene til alle de kontraherende stater.

3. I løpet av perioden nevnt i nr. 2 kan enhver kontraherende stat ved skriftlig erklæring til depositaren reservere seg i forhold til endringen i samsvar med

artikkel 62. Den kontraherende stat som tar en slik reservasjon skal, inntil reservasjonen er trukket tilbake, behandles som en stat som ikke er medlem av konvensjonen når det gjelder den aktuelle endringen.

Artikkel 56 Overgangsregler

Konvensjonen får anvendelse i et hvert tilfelle der –

- a) en anmodning i henhold til artikkel 7 eller en søknad i henhold til kapittel III mottas av sentralmyndigheten i den anmodete staten etter at konvensjonen har trådt i kraft mellom den anmodende og den anmodete staten;
- b) en direkte anmodning om anerkjennelse og fullbyrding er blitt mottatt av den kompetente myndigheten i den anmodete staten etter at konvensjonen har trådt i kraft mellom opprinnelsesstaten og den anmodete staten.

2. Med hensyn til anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser mellom stater som er tilsluttet konvensjonen her, og som også er tilsluttet en av Haag-konvensjonene nevnt i artikkel 48, dersom vilkårene for anerkjennelse og fullbyrding etter konvensjonen her forhindrer anerkjennelse og fullbyrding av en avgjørelse truffet i opprinnelsesstaten før ikrafttredelsen av konvensjonen her for denne staten, men avgjørelsen ellers ville blitt anerkjent og fullbyrdet etter vilkårene i den konvensjonen som var i kraft på det tidspunktet avgjørelsen ble truffet, skal den sistnevnte konvensjonens vilkår gjelde.

3. Den anmodete staten skal ikke være bundet under konvensjonen her til å fullbyrde en avgjørelse eller en bidragsavtale når det gjelder terminer som forfalt til betaling før ikrafttredelsen av konvensjonen mellom opprinnelsesstaten og den anmodete staten, med unntak av underholdsforpliktelser på grunn av et foreldre – barn forhold til en person under 21 år.

Artikkel 57 Fremskaffelse av informasjon om lover, prosedyrer og tjenester

En kontraherende stat skal, når ratifikasjons- eller tilslutningsdokumentene blir deponert eller en erklæring blir fremlagt i samsvar med artikkel 61, gi Det permanente byrå for Haag-konferansen for internasjonal privatrett –

- a) en beskrivelse av dens lover og prosedyrer når det gjelder underholdsforpliktelser;

b) en beskrivelse av tiltakene den vil iverksette for å oppfylle forpliktelsene etter artikkel 6;

c) en beskrivelse av hvordan den vil gi søkere effektiv tilgang til prosedyrer, slik det kreves i artikkel 14;

d) en beskrivelse av dens regler om tvangsfullbyrding med prosedyrer, inkludert enhver begrensning ved tvangsfullbyrdingen, særlig regler til beskyttelse for debitor og foreldelsesfrister;

e) enhver spesifisering som nevnt i artikkel 25(1) b) og (3).

2. Kontraherende stater kan, med hensyn til å oppfylle pliktene etter nr. 1 benytte en landprofil-blankett som blir anbefalt og publisert av Haag-konferansen for internasjonal privatrett.

3. De kontraherende statene skal oppdatere informasjonen.

KAPITTEL IX – AVSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikkel 58 Signatur, ratifikasjon og tilslutning

1. Konvensjonen skal være åpen for signatur for statene som var medlemmer av Haag-konferansen for internasjonal privatrett på tiden for den 21. samlingen, og for andre stater som deltok på denne samlingen.

2. Den skal ratifiseres, aksepteres eller tilsluttes, og ratifikasjons-, aksept- eller tilslutningsdokumentene skal deponeres hos Utenriksdepartementet i Kongeriket Nederland, konvensjonens depositar.

3. Enhver annen stat eller organisasjon for regional økonomisk integrasjon kan slutte seg til konvensjonen etter at den har trådt i kraft i henhold til artikkel 60(1).

4. Tilslutningsdokumentene skal deponeres hos depositaren.

5. Slik tilslutning skal ha virkning bare med hensyn til forholdet mellom tilslutningsstaten og de kontraherende stater som ikke har gitt uttrykk for innvendinger mot statens tilslutning innen 12 måneder etter datoen for kunngjøring som nevnt i artikkel 65. En slik innvending kan også reises av statene på ratifikasjons-, aksept- eller tilslutningstidspunktet. Enhver slik innvending skal meldes til depositaren.

Artikkel 59 Organisasjoner for regional økonomisk integrasjon

1. En organisasjon for regional økonomisk integrasjon som utelukkende består av suverene stater og har kompetanse i forhold til noen eller alle forhold som reguleres av konvensjonen her, kan på samme måte signere, akseptere, godkjenne eller slutte seg til konvensjonen her. Organisasjonen for regional økonomisk integrasjon skal i så fall ha rettigheter og plikter som en kontraherende stat, i den utstrekning organisasjonen har kompetanse når det gjelder forhold som konvensjonen regulerer.

2. Organisasjonen for regional økonomisk integrasjon skal på tidspunktet for signering, aksept, godkjenning eller tilslutning skriftlig formidle til depositaren de forhold som er regulert av konvensjonen her og som organisasjonen er gitt kompetanse over av medlemsstatene. Organisasjonen skal straks skriftlig formidle til depositaren enhver endring i dens kompetanse, slik kompetansen er spesifisert i den nyeste meldingen i henhold til bestemmelsen her.

3. På tidspunktet for signering, aksept, godkjenning eller tilslutning kan en organisasjon for regional økonomisk integrasjon erklære i samsvar med artikkel 63 at den utøver kompetanse over alle forhold som er regulert av konvensjonen her og at medlemsstatene som har overført myndighet til organisasjonen for regional økonomisk integrasjon med hensyn til det aktuelle saksområdet vil være bundet av konvensjonen her i kraft av organisasjonens signatur, aksept, godkjenning eller tilslutning.

4. I forhold til ikrafttredelse av konvensjonen her, skal intet dokument deponert av en organisasjon for regional økonomisk integrasjon bli tatt hensyn til, med mindre organisasjonen for regional økonomisk integrasjon fremsetter en erklæring i samsvar med nr. 3.

5. Enhver henvisning til "kontraherende stat" eller "stat" i konvensjonen her gjelder, så langt det passer, tilsvarende for en organisasjon for regional økonomisk integrasjon som er tilsluttet konvensjonen. Når en organisasjon for regional økonomisk integrasjon har avgitt en erklæring i samsvar med nr. 3, gjelder, så langt det passer, enhver referanse til "en kontraherende stat" eller "stat" i konvensjonen her tilsvarende for de relevante medlemsstater i organisasjonen.

Artikkel 60 Ikrafttreden

1. Konvensjonen trer i kraft på den første dag i måneden etter at tre måneder har forløpt siden deponeringen av det andre instrumentet om ratifikasjon, aksept eller godkjenning som nevnt i artikkel 58.

2. Deretter trer konvensjonen i kraft –

- a) for hver stat eller organisasjon for regional økonomisk integrasjon som nevnt i artikkel 59(1) som senere ratifiserer, aksepterer eller godkjenner den, på den første dag i måneden etter at tre måneder har forløpt siden deponeringen av ratifikasjons-, aksept- eller godkjenningsinstrumentet;
- b) for hver stat eller organisasjon for regional økonomisk integrasjon som nevnt i artikkel 58(3), på dagen etter utløpet av perioden da innvendinger kan gjøres gjeldende i henhold til artikkel 58(5);
- c) for en territorial enhet som er blitt omfattet av konvensjonen i samsvar med artikkel 61, på den første dag i måneden etter at tre måneder har forløpt siden melding som nevnt i denne artikkelen er gitt.

Artikkel 61 Erklæringer med hensyn til stater med flere rettssystemer

1. Dersom en stat har to eller flere territoriale enheter der ulike rettssystemer får anvendelse på forhold som behandles i konvensjonen her, kan den på tidspunktet for signatur, ratifikasjon, aksept, godkjenning eller tilslutning erklære, i samsvar med artikkel 63, at konvensjonen her skal få virkning for alle dens territoriale enheter eller bare en eller flere av dem, og kan på ethvert tidspunkt endre denne erklæringen ved å framsette en ny erklæring.

2. Enhver slik erklæring skal meldes til depositaren og skal angi uttrykkelig de territoriale enhetene som konvensjonen gjelder for.

3. Dersom en stat ikke framsetter noen erklæring under artikkelen her, gjelder konvensjonen for alle territoriale enheter i denne staten.

4. Artikkelen her gjelder ikke for en organisasjon for regional økonomisk integrasjon.

Artikkel 62 Reservasjoner

1. Enhver kontraherende stat kan, ikke senere enn på tidspunktet for ratifikasjon, godkjenning, anerkjennelse eller tilslutning, eller på tidspunktet for en erklæring under artikkel 61, ta en eller flere reservasjoner som artikkel 2(2), 20(2), 30(8), 44(3) og 55(3) åpner for. Ingen andre reservasjoner skal tillates.
2. Enhver stat kan på ethvert tidspunkt trekke tilbake reservasjoner som den har tatt. Tilbaketrekningen skal meldes til depositaren.
3. Reservasjonen opphører å gjelde på den første dagen i den tredje kalendermånedet etter at meldingen som det refereres til i nr. 2 er gitt.
4. Reservasjoner under artikkelen her skal ikke ha gjensidig virkning, med unntak av reservasjoner i henhold til artikkel 2(2).

Artikkel 63 Erklæringer

1. Erklæringer som nevnt i artiklene 2(3), 11(1)g, 16(1), 24(1), 30(7), 44(1) og (2), 59(3) og 61(1) kan gis på tidspunktet for signatur, ratifikasjon, godkjenning, anerkjennelse eller tilslutning, eller til enhver tid etter dette, og kan til enhver tid endres eller trekkes tilbake.
2. Erklæringer, endringer eller tilbaketrekninger skal meldes til depositaren.
3. En erklæring som er framsatt på tidspunktet for signatur, ratifikasjon, godkjenning, anerkjennelse eller tilslutning, skal ha virkning fra samme tid som konvensjonen trer i kraft for staten det gjelder.
4. En erklæring framsatt på et senere tidspunkt, og enhver endring eller tilbaketrekning av en erklæring, skal ha virkning fra den første dag i måneden etter at tre måneder har forløpt siden depositaren mottok melding om erklæringen.

Artikkel 64 Fratredelse

1. En kontraherende stat kan fratre konvensjonen ved skriftlig underretning adressert til depositaren. Fratredelsen kan være begrenset til visse territoriale enheter i en føderativ stat som konvensjonen gjelder for.
2. Fratredelsen skal ha virkning fra den første dag i måneden etter at 12 måneder har forløpt siden depositaren mottok underretningen. Når det er spesifisert i underretningen at det skal gjelde en lengre periode før fratredelsen får virkning, skal fratredelsen gis virkning etter at denne lengre perioden har forløpt siden depositaren mottok underretningen.

Artikkel 65 Underretning

Depositaren skal underrette medlemmene av Haag-konferansen for internasjonal privatrett og andre stater og organisasjoner for regional økonomisk integrasjon som har signert, ratifisert, akseptert, godkjent eller sluttet seg til konvensjonen i samsvar med artiklene 58 og 59 om følgende –

- a) signaturene, ratifikasjonene, akseptene og godkjenningene som nevnt i artiklene 58 og 59;
- b) tilslutningene og innvendingene mot tilslutningene som nevnt i artikkel 58(3) og (5) og 59;
- c) datoen for konvensjonens ikrafttredelse i henhold til artikkel 60;
- d) erklæringene som nevnt i artikkel 2(3), 11(1) g), 16(1), 24(1), 30(7), 44(1) og (2), 58(5), 59(3) og 61(1);
- e) avtalene som nevnt i artikkel 51(2);
- f) reservasjonene som nevnt i artikkel 2(2), 20(2), 30(8), 44(3) og 55(3) og tilbaketrekningene som nevnt i artikkel 62(2);
- g) fratredelsene som nevnt i artikkel 64.

TIL BEKREFTELSE AV DETTE har de undertegnede med behørig fullmakt signert denne konvensjonen.

Utferdiget i Haag den 23. november 2007, på engelsk og fransk, idet begge tekstene er like autentiske, i ett eneste eksemplar, som skal deponeres i arkivet til regjeringen i Kongeriket Nederland og hvorav en bekreftet gjenpart skal sendes gjennom diplomatiske kanaler til hver av de stater som var medlemmer av Haag-konferansen for internasjonal privatrett ved tidspunktet for dens tjueførste samling, og til hver av de andre statene som har deltatt på denne samlingen.